

## Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΣ

Περὶ πείρας καὶ . . . τῶν γονέων!

Ἐκατὸν χιλιάδες αἰτίαι ὑπάρχουσι, δι' ἃς ὁ ἄνθρωπος ὑφίσταται τὴν φοβερὰν ταύτην βάσανον. Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπωμεν, ὅτι μία αἰτία, εἶναι ἡ ἔλλειψις φαγητοῦ, διὰ νὰ μὴ ζητῆτε τὰς ἄλλας . . .

Βεβαίως τὸ θέμα τοῦτο, ἠδύναντο, κάλιον ἐμοῦ, νὰ ὑμνήσωσι καὶ νὰ πραγματευθῶσιν οἱ ποιηταί, ἔτι δὲ καὶ οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἐρωτευμένοι νεόνυμφοι, οἵτινες προετίμησαν τὴν καρδίαν τῆς καὶ μίαν καλύβην, καὶ οἵτινες γευματίζουσι μὲ τὸ: *μάτια μου! καὶ δειπνοῦσι μετό: ψυχὴ μου!*

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰ πραγματευθῶ τόσῳ πειναλέον θέμα! Ἐγγραψά ὅλα αὐτὰ ὡς πρόλογον ἐνὸς ἀνεκδότου καὶ ἂν σὰς φαίνωνται πολλὰ, μὴ τὰ ἀναγνώσητε!

\*

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου, ὅτε ὁ λιμὸς ἐδεκάτιζε τοὺς κατοίκους τῆς καλῆς πόλεως τῶν Παρισίων, καὶ ἡ αὐτὴ στομαχικὴ νόσος ἐμάστιζε τοὺς ἐν Ἰσού πολιορκουμένους, σκοπὸς τις διερχόμενος πρὸ τῆς πυριταποθήκης τοῦ φρουρίου, ἀνεκάλυψεν εὐτραφὴ κοιλίαν, ἀναρριχώμενον ἐπὶ τοῦ τείχους. Τὸν ἤρπασεν ἀμέσως καὶ τὸν προσήνεγκεν εἰς τὸν δεκανέα τῆς ὑπηρεσίας. Οὗτος τὸν ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπιλοχίαν του· ἐκεῖνος τὸν ἔφερεν εἰς τὸν λοχαγόν του, καὶ οὗτος πάλιν εἰς τὸν ταγματάρχην. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ὀρεκτικοῦ τούτου ἐδέσματος ὁ ταγματάρχης διέταξε νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως ὁ μάγειρος τῆς φρουρᾶς καὶ δίδων αὐτῷ τὸν κοιλίαν, μετὰ μυρίων προφυλάξεων:

— Νὰ μοῦ τὸν μαγειρεύσης διὰ τὴν αὔριον! τῷ εἶπεν. Ἐχὼ πολλὰς ὑποχρεώσεις εἰς τὸν ναύαρχον καὶ θέλω νὰ τὸν προσκλέσω εἰς γεῦμα. Βάλε τὰ καλά σου ἀκούεις;

Ὁ μάγειρος παρέλαβε τὸν κοιλίαν μετὰ σεβασμοῦ, ὑποκλινόμενος δὲ πρὸ τοῦ ἀνωτέρου του, ἐψιθύριεν:

— Ἐπειδὴ μοῦ μένει ἀκόμη κάτι εἰς τὸ κανδύλι, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς τὸν κάμω μὲ τὸ βούτυρον!

\*

Ἐνθυμεῖσθε τὸ ταξίδιον τοῦ Σάχη τῆς Περσίας, καὶ τὸν θόρυβον, ὃν προὔξεν ἡ ἐξέλευσις ἐν ταῖς Αὐλαῖς τῆς Εὐρώπης, οἱ ἀδάμαντες καὶ οἱ ἀκόλουθοί του;

Ἀκούσατε τώρα καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν συνεννοεῖται πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς του, ἵνα μανθάνῃ τὰ δεινὰ τῶν ὑπηκόων του καὶ ἵνα κυβερνᾷ τιμῶς καὶ εὐσυνειδότης τὸ κράτος αὐτοῦ, τὴν ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὑμνουμένην *χώραν τῶν ῥόδων*.

Πρὸ δεκαπενταετίας, ἐξεργάγη ἐκεῖ φοβερὰ καὶ ἀμείλικτος ἡ χολέρα. Αἱ εὐρωπαϊκαὶ Κυβερνήσεις ἀπεφάσισαν πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐπιδημίας καὶ μελέτην τῶν αἰτίων αὐτῆς, ν' ἀποστείλωσιν εἰδικούς ἐπιστήμονας, ὅπως τοῦτο ἐγένετο καὶ πέρυσιν ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἡ Γαλλία ἀπέστειλε τὸν δόκτορα Προύστ, ὅστις ἀφοῦ ὑπέστη παντοῖα δεινὰ καὶ τρικυμίας ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλάσῃ, κατῳρῶσε τέλος ν' ἀφίχθῃ εἰς Τεχεράνην καὶ νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸν Σάχην.

— Μεγαλειότατε, τῷ λέγει, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις μοὶ ἀνέθετο, νὰ συνεννοηθῶ μετ' ὑμῶν, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς περιστολῆς τῆς χολέρας.

— Ποίας χολέρας; ἠρώτησεν ὁ ἡγεμὼν. Τί θὰ εἴπῃ χολέρα; δὲν ἔχω εἰδήσιν!

— Μεγαλειότατε, ἐπανέλαβεν ὁ παρισινὸς ἱατρός, χολέρα ὀνομάζεται ἡ φοβερὰ ἐπιδημία, ἥτις καταστρέφει τὴν ἐπικρατείαν σας.

— Ἐπιδημία; εἰς τὴν ἐπικρατείαν μου; Καλὲ τί λέγετε; Εἰς οὐδὲν μέρος τοῦ κόσμου ὑπάρχει μεγαλύτερα ὑγεία παρὰ ἐδῶ. Ἴδου πρὸς ἀπόδειξιν, τὸ δελτίον τῶν ὑπουργῶν μου. Ἀναγνώσατε.

Ὁ δόκτωρ Προύστ ἀνέγνωσε. Ἄλλ' ἐπανέλαβε πάλιν τὰ αὐτὰ καὶ διβεβαίωσε τὸν Σάχην, ὅτι ἡ ἐπάρκτος νόσος, ἡρήμου τὰς πόλεις καὶ ἐδεκάτιζε τὰ χωρία του.

Ὁ ἡγεμὼν κατέστη σύννους.

— Εἰσθε βέβαιος περὶ αὐτῶν, τὰ ὅποια λέγετε, νέε ξένε; ἠρώτησε τέλος συσπῶν τὰς ὀφρεῖς.

— Ναί, Μεγαλειότατε· εἶμαι πλέον παρὰ βέβαιος.

Ὁ Σάχης ἐκτύπησε τὰς παλάμας καὶ διέταξε νὰ προσκληθῶσιν ἀμέσως οἱ ὑπουργοὶ του. Οὗτοι δὲ, μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωσιν ἄλλως ἐβεβαίωσαν τότε τὴν ἀλήθειαν, ἣν ἔκρυπτον . . . ἵνα μὴ ἀπολέσωσι τὰ ὑπουργικὰ αὐτῶν χαρτοφυλάκια.

Ἄνευ τῆς ἀφίξεως τοῦ Γάλλου ἱατροῦ, ὁ Σάχης τῆς Περσίας θὰ ἠγνόει, ἀκόμη σήμερον, ὅτι ἡ χολέρα εἶχε θερίσει διακοσίας χιλιάδας ἐκ τῶν ὑπηκόων του.

Καί, ἰδοὺ πῶς κυβερνῶνται τὰ Κράτη καὶ εὐημεροῦσιν οἱ λαοί. . . τοῦ βασιλείου τῶν ῥόδων!

\*

Συνοδία εὐθύμων ὁδοιπόρων, ἐσταμάτησέ ποτε πρὸ μικροῦ πανδοχείου.

Οἱ φίλοι ἔφαγον κατὰ κόρον καὶ νομιζῶ μάλιστα, ὅτι ἔπιον ἐπίσης. Ἐπειτα εἰς τούτων, ὅστις ἐσκόπει ν' ἀναχωρήσῃ λίαν πρῶτ', ὠδηγήθη εἰς ἕν δωματίον διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἐκεῖ ὅλοι αἱ κλῖναι ἦσαν κατηλειμμέναι. Μία ἀπέμενε μόνον, ἡ μᾶλλον ἡμισεία, διότι τὸ ἕτερον ἡμισυ κατεῖχε κοιμώμενος καὶ ῥογχαλίζων παμμέλας τις Ἀράπης.

Τί νὰ κάμῃ ὁ ἀτυχὴς ὁδοιπόρος; ἐκδύεται καὶ κατακλίνεται εἰς τὸ πλευρόν του· ἀφοῦ παρήγγειλε προηγουμένως εἰς τοὺς φίλους του, νὰ τὸν ἐξυπνήσωσι μόλις χαράξῃ.

Ἄλλ' οἱ φίλοι ἠθέλησαν νὰ γελάσωσιν· οἱ φίλοι εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι κάποτε φοβεροὶ τύραννοι.

— Ἐρχεσθε νὰ τὸν βιάσωμεν μαῦρον; Θὰ τῷ εἴπωμεν τὸ πρῶτ' τὴν παροιμίαν:

«Ποῦ πλαγίση μὲ τυφλὸ τὸ πρῶτ' ἀλλοιθωρίζει!»

— Ἐμπρός! φέρετε μελάνι.

Καὶ ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, ὁ κοιμώμενος ὁδοιπόρος ἐγένετο μαῦρος, ὡς ὁ παρὰ τὸ πλευρόν του κοιμώμενος.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν τὸν ἐξυπνοῦσιν. Ἐγείρεται, ἐνδύεται καὶ πλησιάζει εἰς τὸν καθρέπτην διὰ νὰ κτενισθῇ.

Ἄλλ' εἰς τὴν θέαν τῆς μελανῆς μορφῆς του ἐκπλήσσεται, σκέπτεται, καὶ τέλος ἀναφωνεῖ μετ' ἀγανακτήσεως:

— Τὰ ζῶα, οἱ φίλοι μου! Τοὺς εἶπα νὰ ἐξυπνήσουν ἐμέ, καὶ αὐτοὶ ἐξύπνησαν τὸν Ἀράπην!

Ἐπειτα . . . ἐκδύεται πάλιν καὶ μεταβιβάζει πρὸς τὴν κλίνην του.

\*

Ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων γυνὴ τις κατηγορεῖτο ὅτι ἀπεπειράθη νὰ δηλητηριάσῃ τὸν σύζυγόν της. Τὸ κακούργημα εἶχε βεβαιωθῇ ὁ δὲ ἀτυχὴς σύζυγος μόλις εἶχε σωθῇ, χάρις εἰς τὴν ἑγκαιρον πρόσκλησιν τοῦ ἱατροῦ.

— Τί ἀποκρίνεσαι εἰς τὰς τόσας κατὰ σοῦ μαρτυρίας; ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος τὴν κατηγορουμένην;

— Οὐδέν, διότι ὅλοι εἶνε ψευδεῖς. Θέλετε νὰ βεβαιωθῇτε, κύριε πρόεδρε, περὶ τῆς ἀληθείας; Διατάξατε νὰ κάμουν αὐτοψίαν εἰς τὸν σύζυγόν μου!...

\*

Ἀγαθὸς τις οἰκοκύρις πρὸ πολλοῦ ματαίως εὐχόμενος νὰ γευθῇ τῶν ἡδονῶν τῆς πατρίδος, βλέπει τέλος πραγματοποιουμένους τοὺς πόθους του.

Ἄλλ' οἶμοι! τὸ δυστυχὲς παιδίον ἀποθνήσκει ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν.

Ὁ πατὴρ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του τρέχει πρὸς τὸν ἱερέα καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ συντάξῃ ἕνα ἐπιτύμβιον διὰ τὴν πλάκα, ἥτις θὰ καλύψῃ τὸ βρέφος.

Ἄλλ' ὁ ἱερεὺς τῷ λέγει, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξυμνήσῃ εἴτε ἐμμέτρως εἴτε πεζῶς, πλάσμα τόσον ὀλίγον διάστημα ζήσαν ἐν τῇ γῇ. Τί νὰ τοῦ εἴπῃ;

Ὁ πατὴρ δὲν ἀπεθαρρύνθη ἐν τούτοις. Τρέχει πρὸς τὸν δημοδιδάσκαλον καὶ τὸν παρακαλεῖ· ἀλλὰ καὶ οὗτος φέρει τὰς αὐτὰς δυσκολίας.

— Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ θὰ τὸ συντάξω! ἀνέκραξε. Καὶ ἰδοὺ τὸ ἐπιτύμβιον:

## ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΥΠΟΓΡΑΜΜΟΣ ΥΙΟΥ

ποιηθέντος ὑπ' ἐμοῦ καὶ μόνου τοῦ πατρός του.

[Ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ δημοδιδασκάλου.]

Δάμ.

Ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται καὶ ἀποστέλλονται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερῷ τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλιου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης», ὑπὸ Φωτάκου, ὑποπιστευτῶ τοῦ Κολοκοτρώνη, θρ. 1 [ἰλιθ. Τυχ. 1.20].

«Ἑλληνικοὶ Ἀγῶνες τῶ Τριακονταέταρχου Ἐπαφίου», διήγημα Γρ. Δ. Σπυριδίου, θρ. 1.

«Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδονιστρίας», ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, λεπτ. 40.

«Βικόντες», σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπόρουλου, λ. 60.